

Nagyatádi Horváth Tamás

MOSZKVA, VÖRÖS ZÁSZLÓK

Súlyos szavak őgyelegtek az utcákon,
bundában jártak és szatyrokkal,
emlékszem, de szerették, ha idegen
mosolyog melegen rájuk a télben.

Ha jóllaktak, elcsevegtek olykor
szerelemről, bűnről és bocsánatról,
mert volt bennük alázat és igyekezet,
még ha nehezen is hittek a pártban.

Kenyéren és vodkán épült utcákon
hirdették, hogy egyszer elkészül a mű,
és a szőke hajú, szovjet kislányokból
utolsó véren vett orosz nők lesznek.

Valami tatár, mongol fajta ez
– mondták lenézően a szorításukban
szíszegve gubbadó nemzetek,
de pária fiaik velük vívták a harcot.

Aztán egy varázsütésre feladta
mindenki a féltett vörös nyakkendőt.
Bár én máig sem értem az egészet,
de mindebből csak a gyűlölet maradt...

Talán a koszos hó lehetett az oka,
ami felett a vérszínű, foszló zászlók
hiába feszültek mindenre készen,
hogy csak kitélt a nekik szabott idő.

Lassú szívű álmok nőttek bennem,
bundában jártak és szatyrokkal,
emlékszem, de szerették, ha idegen
mosolyog melegen rájuk a télben.

Napút, 2020/2. [március]